

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobce: **M. Č.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 7. 9. 2016, č. j. 62 A 129/2016 - 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

Nejvyšší správní soud obdržel ve shora označené věci kasační stížnost, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 7. 9. 2016, č. j. 62 A 129/2016 - 26, jímž bylo pro nezaplacení soudního poplatku zastaveno řízení o žalobě podané dne 15. 8. 2016, kterou se stěžovatel domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 6. 2016, č. j. JMK 91396/2016, sp. zn. S-JMK 55921/2016/ODOS/Ša; tímto bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 16. 2. 2016, č. j. ODSČ-61277/15-17, sp. zn. ODSČ-91277/15-HEV/VSPR, jímž byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1500 Kč.

Stěžovatel podal proti uvedenému usnesení krajského soudu kasační stížnost, v níž namítal, že v den, kdy napadené usnesení nabylo právní moci, nastala okolnost, která má identické právní účinky jako úhrada soudního poplatku, neboť uvedeného dne podal žádost o osvobození od soudního poplatku. Stěžovatel tvrdil, že tuto žádost podal e-mailem a následně ji v zákonné třídenní lhůtě potvrdil písemným podáním, které bylo zasláno doporučeně. Zároveň

stěžovatel zjistil, že v den, v němž napadené usnesení nabylo právní moci, byl soudní poplatek uhrazen jeho pojišťovnou, což dokládá potvrzením platby.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí krajského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadené rozhodnutí krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předně je třeba poznamenat, že v případech, kdy je řízení krajským soudem zastaveno, lze v kasační stížnosti účinně namítat pouze důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tedy nezákonnost rozhodnutí o zastavení řízení. Úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení proto je toliko posoudit, zda byly splněny podmínky pro to, aby krajský soud řízení o stěžovatelově žalobě zastavil.

Ze spisu krajského soudu bylo zjištěno, že po podání žaloby krajský soud usnesením ze dne 24. 8. 2016, č. j. 62 A 129/2016 – 22, vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za žalobu ve výši 3000 Kč. Usnesení bylo zástupci stěžovatele do datové schránky doručeno dne 25. 8. 2016. Dne 7. 9. 2016 vydal krajský soud nyní kasační stížností napadené usnesení o zastavení řízení, které bylo zástupci stěžovatele doručeno do datové schránky dne 12. 9. 2016 a téhož dne nabylo právní moci. Stěžovatel osobně pak podal dle připojené poštovní obálky k poštovní přepravě dne 13. 9. 2016 podání, které bylo krajskému soudu doručeno dne 14. 9. 2016, v němž požádal o osvobození od soudních poplatků, neboť je mladý, samoživitel rodiny, jeho příjem je 11 000 Kč hrubého měsíčně a nájemné platí ve výši 8000 Kč měsíčně, na živobytí mu tak zbývá pouze 3000 Kč měsíčně. Podle záznamu o složení ze dne 14. 9. 2016 byla dne 13. 9. 2016 na účet krajského soudu připsána částka 3000 Kč jako soudní poplatek za žalobu. Krajský soud poté usnesením ze dne 27. 9. 2016, č. j. 62 A 129/2016 – 33, stěžovateli vrátil z účtu krajského soudu soudní poplatek ve výši 3000 Kč a stěžovateli a jeho zástupci přípisem ze dne 27. 9. 2016 sdělil, že o žádosti o osvobození od soudních poplatků rozhodovat nemůže, neboť byla podána po skončení řízení, k němuž se vztahuje. Řízení v této věci bylo pravomocně skončeno ke dni 12. 9. 2016, zatímco žádost o osvobození od soudních poplatků byla k poštovní přepravě podána až dne 13. 9. 2016.

Podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), ve věcech správního soudnictví je poplatníkem poplatku za řízení ten, kdo podal žalobu nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích, jde-li o poplatek za řízení, vzniká poplatková povinnost podáním žaloby nebo jiného návrhu na zahájení řízení (dále jen „návrh na zahájení řízení“).

Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích poplatek, s výjimkou poplatku za zápis skutečnosti do veřejného rejstříku provedený notářem, je splatný vznikem poplatkové povinnosti.

Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížností zaplacen, soud

pokračování

vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví.

Podle § 9 odst. 3 zákona o soudních poplatcích soud poplatníka ve výzvě poučí o tom, že řízení zastaví, jestliže poplatek nebude ve stanovené lhůtě zaplacen.

Podle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci, a v ostatních věcech nejpozději do konce lhůty k odvolání proti tomuto usnesení. Nabude-li usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku právní moci, zaniká poplatková povinnost.

Zákon o soudních poplatcích tedy umožňuje předejít následkům nezaplacení soudního poplatku v podobě zastavení řízení tím, že navrhovateli (v tomto případě stěžovateli) dává možnost zaplatit soudní poplatek na základě výzvy soudu ve lhůtě jím stanovené podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. V případě, že účastník ani na tuto výzvu nereaguje a svou poplatkovou povinnost nesplní, umožňuje zákon odvrátit účinky usnesení o zastavení řízení, pokud účastník řízení svou poplatkovou povinnost dodatečně splní nejpozději předtím, než usnesení o zastavení řízení nabude právní moci (§ 9 odst. 7 věta první téhož zákona). V takovém případě pak soud, který usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku vydal, toto usnesení zruší. Ustálená judikatura Ústavního soudu (k tomu viz např. náleze ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, dostupný na www.nalus.usoud.cz) a správních soudů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2008, č. j. 5 Afs 1/2007 – 172, dostupný na www.nssoud.cz) v této souvislosti dovodila, že poplatkovou povinnost lze dodatečně splnit nejpozději týž den, kdy došlo k nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení, tj. kdy bylo usnesení o zastavení řízení doručeno stěžovateli. Z hlediska včasnosti splnění poplatkové povinnosti je rozhodný ten den, kdy je částka skutečně připsána na účet soudu. Dokladem potvrzujícím zaplacení soudního poplatku je v takovém případě tzv. záznam o složení, který vyhotovuje účtárna soudu a který je zakládán do soudního spisu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 52/2013 – 23).

Stěžovatel tvrdí, že dne, kdy napadené usnesení nabylo právní moci (tj. 12. 9. 2016), byl soudní poplatek uhrazen jeho pojišťovnou, což dokládá potvrzením platby. Z tohoto potvrzení (detail pohybu – bezhotovostní platba) je skutečně zřejmé, že dne 12. 9. 2016 v 5:19:37 byla Petrem Kocourkem zadána platba ve výši 3000 Kč, kterou měl být uhrazen soudní poplatek za žalobu. Ze záznamu o složení ze dne 14. 9. 2016 je ovšem zřejmé, že tato platba byla na účet krajského soudu připsána až dne 13. 9. 2016. Jak již bylo uvedeno, je z hlediska včasnosti splnění poplatkové povinnosti rozhodný den, kdy je částka představující soudní poplatek skutečně připsána na účet soudu. Z uvedeného je zřejmé, že k tomu v projednávané věci došlo až po nabytí právní moci usnesení krajského soudu o zastavení řízení, které právní moci nabylo dne 12. 9. 2016. Pro úplnost je možné dodat, že nezaplacení soudního poplatku do právní moci usnesení o zastavení řízení není možné ani prominout. Soudem stanovenou lhůtu k zaplacení soudního poplatku lze totiž prodloužit a její případné zmeškání prominout (§ 40 odst. 5 s. ř. s.) pouze za předpokladu, že řízení, v rámci něhož má být soudní poplatek zaplacen, neskončilo. Žádost o prominutí proto musí soudu dojít do doby, než rozhodne o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku (§ 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích a viz. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2012, č. j. 7 As 69/2012 – 20).

Stěžovatel dále namítá, že v den, kdy napadené usnesení krajského soudu nabylo právní moci, podal žádost o osvobození od soudních poplatků. Uvedená okolnost by nepochybně mohla být významná, neboť, jak již dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 8. 2011,

č. j. 1 As 74/2011 – 251: „Pokud účastník řízení doručí krajskému soudu žádost o osvobození od soudních poplatků ve stejný den, kdy mu bylo doručeno usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, zruší krajský soud usnesení o zastavení řízení (§ 9 odst. 7 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích) a rozhodne o žádosti účastníka o osvobození od soudních poplatků.“ O takový případ se ovšem v nyní projednávané věci nejedná, neboť usnesení krajského soudu o zastavení řízení nabylo právní moci dne 12. 9. 2016 a žádost o osvobození od soudních poplatků podal stěžovatel k poštovní přepravě až dne 13. 9. 2016, tj. po pravomocném skončení řízení. Stěžovatel přitom nijak nedoložil své tvrzení, že žádost o osvobození od soudních poplatků podal nejdříve e-mailem a následně ji doplnil žádostí zaslouanou doporučeným dopisem. Naopak obsahem spisu krajského soudu je tvrzení stěžovatele o podání předmětné žádosti e-mailem vyvráceno, žádá taková e-mailová žádost není součástí spisu krajského soudu, v němž se nachází pouze žádost o osvobození od soudních poplatků podaná k poštovní přepravě dne 13. 9. 2016. Ani této námitce proto nelze přisvědčit.

Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch neměl a žalovanému, který měl ve věci úspěch a měl by právo na náhradu nákladů řízení, žádné náklady s tímto řízením nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu